

[Handelsministeren.]

Den interesse, der i de seneste år har været inden for detailhandelen for oprettelse af sådanne finansieringsinstitutter, viser efter min opfattelse klart behovet for den af institutterne ydede bistand, der jo består i at medvirke til fremskaffelse af supplerende kapital i tilfælde, hvor ansøgeren ikke selv råder over de tilstrækkelige midler eller er i stand til at stille den sikkerhed, der normalt vil blive krævet for optagelse af et banklån.

Hertil kommer, at ændringerne i detailhandelens struktur fremover må forventes at ville foregå i et accelereret tempo, og at de kapitalkrav, den enkelte næringsdrivende vil blive stillet over for, vil være meget store. Såfremt lovforslaget gennemføres, vil der være skabt mulighed for fra statens side ved ydelse af garanti over for finansieringsinstitutterne at medvirke til i en overgangsperiode at forøge institutternes kapacitet. I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at en garantiordning som den foreslåede vil være pengepolitisk neutral, og at det ikke er tanken at give pengeinstitutterne nogen fortrinsstilling i form af genbelåningsadgang eller andet lignende for de lån, der er ydet med finansieringsinstitutternes garanti.

Da den med lovforslaget tilsigtede bistand som foreslået af de før nævnte erhvervsorganisationer ønskes ydet ud fra princippet hjælp til selvhjælp, foreslås det, at statsgarantien normalt ikke kan overstige det beløb, der i øvrigt er tilvejebragt som ansvarlig kapital for et givet finansieringsinstitut, hvad enten det drejer sig om indbetalt eller ikke indbetalt garantikapital eller oparbejdede reserver. For at muliggøre, at statslig medvirken i institutternes administration med deraf følgende forøget statsadministration undgås, foreslås det, at garantien ydes i form af en art „tabskaution“, således at statens garanti kun kan gøres gældende i det omfang, instituttets kapital i øvrigt ikke kan dække dets forpligtelser.

Den af finansieringsinstitutterne udøvede virksomhed vil hovedsagelig bestå i ydelse af garanti for lån, der i øvrigt optages på sædvanlige vilkår i pengeinstitutterne.

Da institutternes virksomhed som anført består i ydelse af garanti for lån, for hvilke

låntagerne ikke selv vil kunne yde fuld-
stændig reel sikkerhed, og som følgelig vil
være forbundet med en vis tabsrisiko for
instituttet, vil der ved afgørelsen af, om
der vil kunne ydes en statsgaranti, blive
lagt vægt på, at der til instituttet er knyt-
tet en administration, der tilsikrer en for-
svarlig sagkyndig sagsbehandling. Det vil
således normalt blive krævet, at instituttet
har en sådan størrelse, at det er i stand til
at oprette et sekretariat med fast ansat
medhjælp med den fornødne teknisk-økon-
omiske sagkundskab til vurdering af den
enkelte låntagers projekt. For at opnå en
statsgaranti vil det således normalt være et
vilkår, at instituttets egenkapital mindst
udgør 500.000 kr. Måske vil det endda i
praksis vise sig hensigtsmæssigt at stille
krav om en noget større egenkapital. For
at tilsikre den fornødne sagkyndige admi-
nistration og en vis ensartethed tilsigtes
der kun ydet statsgaranti til et begrænset
antal finansieringsinstitutter inden for hvert
erhvervsområde, og mindre brancheorgani-
sationer må eventuelt indlede et samarbejde
med en hovedorganisation, som vil kunne
forestå og koordinere de pågældende orga-
nisationers bestræbelser for at lette finan-
seringsmuligheder.

Efter forslaget vil der kun kunne ydes
statsgaranti til finansieringsinstitutter, der
er eller bliver oprettet af landsomfattende
sammenslutninger af detailhandlende, og
garantierne vil blive søgt fordelt på rimelig
måde mellem de forskellige områder af
detailomsætningen.

Det vil være en betingelse for ydelse af
statsgaranti, at finansieringsinstituttets ved-
tægter er godkendt af handelsministeren.
De hidtil oprettede finansieringsinstitutter
er organiseret som selvejende institutioner,
men også andre organisationsformer som
f. eks. aktieselskaber, vil kunne godkendes.
I øvrigt vil der ved handelsministeriets
godkendelse af institutternes vedtægter
blive tilstræbt et vist fællespræg, herunder
krav om, at institutternes overskud ikke
uden ministeriets samtykke vil kunne an-
vendes til andre formål end til dækning af
tidligere underskud og henlæggelse til reser-
vefonds, og at et eventuelt likvidationspro-
venu ikke uden ministeriets samtykke vil
kunne anvendes til andre formål end til
fremme af almene brancheformål som f. eks.